

**S A M O R Z A D O W E
KOLEGIUM ODWOŁAWCZE
w Bielsku-Białej
ul. 3 Maja 1
43-300 Bielsko-Biała**

Bielsko-Biała, dnia 02.12.2024r.

SKO.II/426/158/2024

D E C Y Z J A

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bielsku-Białej, na posiedzeniu niejawnym w dniu 2 grudnia 2024r., w składzie orzekającym:

Przewodniczący (spr.) - mgr Jarosław Pająk
Członek - mgr Magdalena Szymańska-Słonec
Członek - mgr Agnieszka Dobrzaniecka-Kitlas

po rozpatrzeniu sprawy z odwołania [REDAKTOWANO] zam. [REDAKTOWANO] ul. [REDAKTOWANO] od decyzji Prezydenta Miasta Bielska-Białej z dnia 18 września 2024r. Nr UA.6730.150.2024.KM/ARO-AR ustalającej warunki zabudowy dla budowy dwóch budynków mieszkalnych wielorodzinnych, na nieruchomości położonej w Bielsku-Białej przy ul. Leszczyńskiej, oznaczonej jako dz. 100/8, 100/16, 100/14, 100/15, 6651, na podstawie art. 17 i 18 ustawy z dnia 12 października 1994r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jedn. Dz. U. z 2018r., poz. 570), art. 59 ust. 1, art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jedn. Dz. U. z 2024r., poz. 1130) oraz art. 138 § 2 Kpa :

— uchyła zaskarżoną decyzję w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

U Z A S A D N I E N I E

Decyzją z dnia 18 września 2024r. Nr UA.6730.150.2024.KM/ARO-AR Prezydent Miasta Bielska-Białej, po rozpatrzeniu wniosku [REDAKTOWANO] oraz [REDAKTOWANO], ustalił warunki zabudowy dla budowy dwóch budynków mieszkalnych wielorodzinnych, na nieruchomości położonej w Bielsku-Białej przy ul. Leszczyńskiej, oznaczonej jako dz. 100/8, 100/16, 100/14, 100/15, 6651.

W odwołaniu od powyższej decyzji skarżący – wnosząc o jej uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia – wskazał na naruszenie § 7 ust. 1 i 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w

sprawie sposobu ustalenia wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, poprzez jego dowolne zastosowanie i ustalenie wysokości nowej zabudowy na poziomie od 7,7 m do 17,3 m, gdy tymczasem dopuszczona najwyższa wartość nie jest odpowiednia do istniejącej zabudowy na działkach sąsiednich oraz nie uwzględnia w sposób należyty ładu przestrzennego, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Odwołujący podał, iż skoro organ odstąpił od przyjęcia wysokości nowej zabudowy jako średniej z obszaru analizy, to powinien wskazać jakimi kryteriami się kierował odstępując od tej zasady. Dodał, iż z uzasadnienia nie wynika, dlaczego w tym konkretnym przypadku nie przyjęto wartości uśrednionej. Skarżący podał, iż naczelnym celem planowania przestrzennego jest uwzględnianie wymagań ładu przestrzennego, a odstępstwo od parametrów średnich powinno wynikać z przekonujących przesłanek zawartych w analizie przestrzennej. Podniósł ponadto, iż do analizy wzięto pod uwagę przede wszystkim parametry budynków wielorodzinnych, a ustalenie wysokości na poziomie 17,3 m w żaden sposób nie uwzględnia zabudowy jednorodzinnej i to bezpośrednio sąsiadującej z planowaną inwestycją. Dodał, iż projektowane budynki będą dominowały nad obiektem położonym w najbliższym sąsiedztwie.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze, rozpatrując wniesione odwołanie, zważyło co następuje :

Zgodnie z art. 59 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zmiana zagospodarowania terenu w przypadku braku planu miejscowego, polegająca na budowie obiektu budowlanego lub wykonaniu innych robót budowlanych, a także zmiana sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części wymaga ustalenia, w drodze decyzji, warunków zabudowy. Z kolei art. 61 ust. 1 powyższej ustawy stanowi, iż wydanie decyzji o warunkach zabudowy jest możliwe jedynie w przypadku łącznego spełnienia warunków, określonych w pkt 1-6 tegoż artykułu.

W konsekwencji przed wydaniem przedmiotowej decyzji organ powinien dokonać oceny, czy spełnione są wszystkie przesłanki (poza wyjątkami określonymi ustawowo) określone w art. 61 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz uzyskać stosowne uzgodnienia.

Z akt przedmiotowej sprawy wynika, iż wnioskowane zamierzenie planowane jest na terenie, gdzie utracił moc miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego.

W ramach przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego organ I instancji ustalił, iż spełnione zostały wszystkie warunki konieczne do wydania przedmiotowej decyzji. Prezydent podał w zaskarżonej decyzji, że istnieje możliwość realizacji planowanej inwestycji, gdyż sąsiednia zabudowa pozwala na określenie wymagań dotyczących zabudowy i zagospodarowania terenu (zgodnie z pkt 3 analizy); działka posiada bezpośredni dostęp do drogi pu-

blicznej – ul. Leszczyńskiej; istniejące i projektowane uzbrojenie terenu jest wystarczające dla planowanej inwestycji; teren stanowi częściowo grunt oznaczony jako B w ewidencji gruntów, a częściowo grunt rolny (RIVa) położony w granicach administracyjnych miasta Bielska-Białej, a tym samym nie wymaga zgody na zmianę przeznaczenia gruntów; występuje zgodność z przepisami odrębnymi, a zamierzenie nie znajdzie się w obszarze, o którym mowa w art. 61 ust. 1 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy tutejsze Kolegium doszło do przekonania, iż z uwagi na wskazane poniżej uchybienia niezbędne jest ponowne przeprowadzenie przez organ I instancji postępowania wyjaśniającego.

Podkreślić trzeba, iż wynikająca z przepisu art. 61 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zasada dobrego sąsiedztwa określa konieczność dostosowania nowej zabudowy do wyznaczonych przez istniejący w danym miejscu stan dotychczasowej zabudowy, cech i parametrów o charakterze urbanistycznym (zagospodarowanie obszaru) i architektonicznym (ukształtowanie wzniesionych obiektów). Powstająca zatem w sąsiedztwie zabudowanej już działki nowa zabudowa powinna zatem odpowiadać charakterystyce urbanistycznej (kontynuacja funkcji, parametrów, cech i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, linii zabudowy i intensywności wykorzystania terenu) i architektonicznej (gabaryty i forma architektoniczna) zabudowy już istniejącej.

Z kolei przepisy § 4÷8 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie sposobu ustalenia wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1588) określają sposoby ustalenia cech urbanistyczno-architektonicznych dla nowej zabudowy, które jest obowiązkiem organu prowadzącego postępowanie w sprawie ustalenia warunków zabudowy.

Podkreślić trzeba, iż parametry wnioskowanego obiektu powinny być ustalone w sposób konkretny. Decyzja o warunkach zabudowy powinna być bowiem tak sformułowana, by nie pozostawiała wątpliwości co do treści rozstrzygnięcia oraz praw i obowiązków z niej wynikających. Ścisłe określenie wymogów ma służyć zapewnieniu ładu przestrzennego, a używanie pojęć nieostrych (np. „około”, „nie więcej”, „do”, „max.”) uznać należy za błędne. Podać należy, iż nie jest dopuszczalne wyznaczanie parametrów tylko w wartościach maksymalnych, gdyż może to prowadzić do zaburzenia ładu architektonicznego w warunkach faktycznej realizacji danego obiektu. Daje bowiem inwestorowi zbytnią dowolność w zakresie ustalania parametrów inwestycji, która może znacząco odbiegać od parametrów istniejącej zabudowy i tym samym naruszać zasadę dobrego sąsiedztwa.

W konsekwencji podnieść trzeba, iż zasadniczo parametry nowej zabudowy powinny być określone w sposób konkretny, precyzyjny, natomiast

wyjątkowo, jeżeli okoliczności sprawy tego wymagają, za dopuszczalne uznać należy oznaczenie wymogów poprzez wskazanie wartości granicznych („od...do”).

Podkreślić trzeba, iż w myśl § 7 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie sposobu ustalenia wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1588) wysokość górnej krawędzi elewacji frontowej, jej gzymsu lub attyki wyznacza się dla nowej zabudowy jako przedłużenie tych krawędzi odpowiednio do istniejącej zabudowy na działkach sąsiednich, a gdy wysokość przebiega tworząc uskok, wówczas przyjmuje się jej średnią wielkość występującą na obszarze analizowanym. Dodać trzeba, iż przepis § 7 ust. 4 w/w rozporządzenia zawiera klauzulę pozwalającą określić przedmiotowy parametr w odmienny niż powyższy sposób, przy czym wynikać to musi z analizy przestrzennej. Dlatego też w takiej sytuacji w analizie powinny znaleźć się stosowne twierdzenia mające przemawiać za ustaleniem powyższego parametru w odmienny sposób.

W zaskarżonej decyzji Prezydent określił wysokość nowej zabudowy jako wysokość części nadziemnej od 2 do 5 kondygnacji, w tym poddasze mieszkalne, tj. od 7,7 m do 17,3 m, licząc od poziomu terenu istniejącego przy głównym wejściu do budynku do najwyższej położonej górnej powierzchni przekrycia dachu. Jednocześnie w uzasadnieniu decyzji podał, iż dolną wartość w/w parametru przyjął zgodnie z wnioskiem, a górną jako najwyższą z obszaru analizy przestrzennej.

Z kolei w analizie przestrzennej jej autor przyjął w zakresie wysokości zabudowy obiektów objętych analiza przestrzenną następujące ustalenia : od 1 do 5 kondygnacji nadziemnych, w tym poddasze mieszkalne, średnio 3 kondygnacje, średnia wysokość 12 m.

W konsekwencji zgodzić się należy z twierdzeniami skarżącego, iż analiza przestrzenna nie zawiera wyczerpującego uzasadnienia odstąpienia od zasad określenia wartości wysokości obiektu z analizy przestrzennej. Autor analizy przestrzennej powinien bowiem przedstawić stosowne argumenty potwierdzające zasadność zastosowania klauzuli, o której mowa powyżej, jak również wykazać, iż przyjęte wartości służyć będą zachowaniu ładu przestrzennego.

W tym zakresie zwrócić należy uwagę na wyrok NSA z dnia 9 lutego 2023r. II OSK 2842/21, w którym podano, iż „z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobu ustalania wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. Nr 164, poz. 1588 ze zm.) wynika zasada, iż parametry zabudowy objętej decyzją o warunkach zabudowy ustala się w oparciu o średnie wartości występujące w obszarze analizowanym. Wyjątkowo, możliwe jest odstępstwo od tej reguły, które

uzasadnione być winno wynikami sporządzonej w sprawie analizy urbanistyczno-architektonicznej. Taki stan prawny nie oznacza jednakże, iż parametry inwestycji, dla której ustalane są warunki zabudowy, mogą być określane przez odniesienie ich zawsze do wartości najwyższych (maksymalnych) występujących w obszarze analizowanym. Odstępstwo od parametrów średnich powinno być uzasadnione przekonującymi przesłankami zawartymi w analizie urbanistyczno-architektonicznej. Co do zasady, za nieuprawnione ocenić należy takie postępowanie organów administracji publicznej, które w decyzji o warunkach zabudowy określają parametry inwestycji poprzez dowolne nawiązywanie do wartości zbliżonych do najwyższych w obszarze analizowanym, bez jednoczesnego wykazania, że taki zabieg jest w realiach sprawy usprawiedliwiony okolicznościami odnoszącymi się do zachowania ładu przestrzennego”.

Z kolei w wyroku NSA z dnia 28 czerwca 2022r. II OSK 1179/22 stwierdzono, że „przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobu ustalenia wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dopuszczają odstępstwa od reguł ogólnych, przy czym z rozporządzenia tego *expressis verbis* wynika, że dopuszczalność ich zastosowania została uzależniona od wyników analizy urbanistycznej. Treść analizy w zakresie uzasadnienia odstępstwa powinna być przy tym na tyle szczegółowa, aby możliwe stało się skontrolowanie, czy wartość wskaźnika odbiegająca od wartości ustalonej na zasadach ogólnych będzie powodować zachowanie ładu przestrzenno-urbanistycznego w obszarze analizowanym. Dopuszczenie wyjątku powinno stanowić wynik analizy uwzględniającej ocenę skutków wprowadzenia wyjątku dla istniejącego porządku urbanistycznego w całym obszarze analizowanym”.

Na marginesie dodać trzeba, iż wielkość jaką jest wysokość zabudowy winna być ustalana w jednostkach miary, a nie w ilości kondygnacji, albowiem obowiązująca wysokość kondygnacji w budynkach nie została w polskim systemie prawnym normatywnie ustalona i co za tym idzie budynki o tej samej liczbie kondygnacji mogą charakteryzować się zasadniczo innymi wymiarami w jednostkach miary. W tym zakresie zwrócić należy uwagę na wyrok WSA w Gliwicach z dnia 19 sierpnia 2020r. II SA/Gl 873/19, zgodnie z którym wysokość górnej krawędzi elewacji frontowej ma być wyznaczona jednoznacznie w sposób mierzalny w metrach, co wynika ze zwrotu prawodawcy: "Wysokość górnej krawędzi elewacji frontowej, jej gzymsu lub attyki wyznacza się"; "Wysokość mierzy się"; za wysokość "przyjmuje się średnią wielkość występującą na obszarze analizowanym" (§ 7 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 roku w sprawie sposobu ustalania wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego).

Zwrócić natomiast należy uwagę na wątpliwości związane z formą ustalenia parametru w postaci wysokości nowej zabudowy w zaskarżonej decyzji. Rozporządzenie, o którym mowa powyżej posługuje się bowiem pojęciem wysokości górnej krawędzi elewacji frontowej, jej gzymsu lub attyki. Tymczasem w przedmiotowej sprawie organ posłużył się sformułowaniem “do najwyższej położonej górnej powierzchni przekrycia dachu”. Wskazać trzeba, iż przekrycie dachu to element konstrukcji dachowej zabezpieczający budynek przed wpływami atmosferycznymi, a zatem taki element, który bezpośrednio przejmuje obciążenia zewnętrzne dachu (śnieg, wiatr, itp.).

Podkreślić należy ponadto, iż przepisy art. 53 ust. 4 i 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym dotyczą problematyki uzgodnień. Uzgodnienie aktu polega na wyrażeniu zgody na konkretną treść proponowanego rozstrzygnięcia, co następuje w trakcie postępowania dotyczącego wydania przedmiotowego aktu. W tym przypadku aktem tym jest decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. Uzgodnienie jest wiążącą formą wpływania przez organ uzgadniający na wydawanie aktów przez organ prowadzący postępowanie.

Stwierdzić trzeba, iż uzgodnienie, poprzedzające wydanie decyzji ustalającej warunki zabudowy, zawiera ocenę planowanego przedsięwzięcia dokonaną przez organ administracji, który wypowiada się o tym, czy inwestycja stosownie do proponowanych warunków zabudowy nie pociągnie za sobą naruszenia przepisów, których stosowanie leży we właściwości rzeczowej organu uzgadniającego, a wykracza poza właściwość rzeczową organu właściwego do ustalenia warunków zabudowy.

Podkreślić należy, iż zgodnie z przepisem art. 53 ust. 4 pkt 2a w związku z art. 64 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym decyzję w sprawie ustalenia warunków zabudowy uzgadnia się pod względem wymagań higienicznych i zdrowotnych z właściwym organem Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

Podnieść trzeba, iż powyższy przepis dodany został przez art. 1 pkt 51 lit. c tiret pierwsze ustawy z dnia 7 lipca 2023r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2023r., poz. 1688), a na mocy art. 59 ust. 1 powyższej ustawy obowiązuje w odniesieniu do spraw wszczynanych po 24 września 2023r.

Stwierdzić należy, iż wniosek o ustalenie warunków zabudowy dla planowanej inwestycji wpłynął do Urzędu Miejskiego w Bielsku-Białej w dniu 12 marca 2024r., a zatem w toku postępowania organ I instancji powinien uzgodnić projekt decyzji z Państwową Inspekcją Sanitarną, czego jednak nie uczynił.

Podkreślić trzeba, iż przepis art. 53 ust. 4 pkt 2a powyższej ustawy nie wprowadza żadnych dodatkowych przesłanek, czy też zakresu lub charakteru inwestycji wymagających uzgodnienia, a tym samym przyjąć należy, iż przedmiotowe uzgodnienie było wymagane. W tym zakresie zwrócić należy uwagę na

wyrok WSA w Poznaniu z dnia 12 września 2024r. IV SA/Po 412/24, w którym odniesiono się także do charakteru przepisu art. 3 pkt 1a ustawy z dnia 14 marca 1985r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

Odnosząc się natomiast do pozostałych zarzutów skarżącego podkreślić trzeba, iż wprowadzie ustawodawca posługuje się na gruncie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym pojęciem sąsiedztwa w szerokim znaczeniu, jednakże zgodnie z przyjętym orzecnictwem działką sąsiednią będzie nieruchomość położona w okolicy tworzącej pewną urbanistyczną całość, którą dla każdego przypadku określa się oddzielnie. Całość ta nie może być oczywiście pojmowana zbyt rozlegle, gdyż poruszając się w pojęciu sąsiedztwa, ustawodawca narzuca pewną bliskość, a *ratio legis* art. 61 ust. 1 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, jest utrzymanie ładu przestrzennego.

Podkreślić trzeba jednocześnie, iż zgodnie z przepisem art. 61 ust. 5a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, właściwy organ w celu ustalenia wymagań dla nowej zabudowy wyznacza wokół terenu, o którym mowa w art. 52 ust. 2 pkt 1a powyższej ustawy obszar analizowany w odległości nie mniejszej niż trzykrotna szerokość frontu terenu, jednak nie mniejszej niż 50 metrów i przeprowadza na nim analizę funkcji oraz cech zabudowy i zagospodarowania terenu w zakresie warunków, o których mowa w art. 61 ust. 1.

W ramach wyznaczonego w przedmiotowej sprawie obszaru analizy przestrzennej jej autor uwzględnił istniejące na tym terenie obiekty i ustalił ich parametry architektoniczno-urbanistyczne. Dodać trzeba, iż uprawniony urbanista uwzględnił zarówno budynki mieszkalne wielorodzinne, jak i jednorodzinne, a tym samym dokonał wszechstronnej oceny funkcjonującego zagospodarowania terenu, o którym mowa powyżej.

Stwierdzić trzeba, iż zgodnie z przepisem art. 77 § 1 kpa organ administracji jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Dodać także trzeba, iż na organie spoczywa obowiązek pełnego ustalenia stanu faktycznego sprawy, a tym samym wymóg zebrania całego materiału dowodowego. Jeżeli zatem określone dowody są niepełne, zawierają braki, organ kierując się wymogiem realizacji zasady prawdy obiektywnej określonej w art. 7 kpa powinien podjąć wszelkie kroki niezbędne do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy. Z kolei w świetle art. 80 kpa podnieść trzeba, iż podstawową zasadą postępowania dowodowego jest zasada swobodnej oceny dowodów, która oznacza, że organ swoją ocenę zobowiązany jest oprzeć na przekonujących podstawach, zgodnie z normami prawa procesowego oraz zachowaniem określonych reguł tej oceny.

Reasumując podkreślić trzeba, iż z uwagi na konieczność wyjaśnienia okoliczności, o których mowa powyżej, a których zakres może mieć istotny

wpływ na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy, jak również wymóg dokonania stosownego uzgodnienia konieczne stało się podjęcie decyzji kasacyjnej powodującej przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji. W ramach ponownego rozpatrzenia Prezydent powinien przeprowadzić wyczerpujące postępowanie wyjaśniające oraz wszechstronnie ocenić warunki realizacji planowanej inwestycji przy uwzględnieniu uwag, o których mowa powyżej.

Ze względu na powyższe orzeczono jak w sentencji decyzji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Od decyzji skarga nie przysługuje. Strona niezadowolona z niniejszej decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Sprzeciw wnosi się za pośrednictwem tutejszego Kolegium. Wpis stały od sprzeciwu wynosi 100 zł. Strona może ubiegać się przed w/w Sądem o przyznanie prawa pomocy, tj. zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie pełnomocnika poprzez złożenie urzędowego formularza według wzoru stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 2015r. w sprawie określenia wzoru i sposobu udostępniania urzędowego formularza wniosku o przyznanie prawa pomocy w postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz sposobu dokumentowania stanu majątkowego, dochodów lub stanu rodzinnego wnioskodawcy (Dz. U. z 2015r., poz. 1257 z późn. zm.).

Otrzymują :

- 01 [redacted]; [redacted] [redacted] [redacted] [redacted]
[redacted] (z aktami sprawy)
- 02 [redacted]; ul. [redacted] [redacted] [redacted]
- 03 [redacted]; ul. [redacted] [redacted] [redacted]
[redacted]
- 04 [redacted]; ul. [redacted] [redacted] [redacted]
- 05 [redacted]; ul. [redacted] [redacted] [redacted]
- 06 [redacted]; ul. [redacted] [redacted] [redacted]
07. Polskie Koleje Państwowe S.A.; ul. [redacted] [redacted] [redacted]
- 08 [redacted]; ul. [redacted] [redacted] [redacted]
- 09 [redacted]; ul. [redacted] [redacted] [redacted]
- 10 [redacted]; ul. [redacted] [redacted] [redacted]

11. Śródmiejska Spółdzielnia Mieszkaniowa; ul. [REDACTED]
 ska13; [REDACTED]
 12 [REDACTED]; ul. [REDACTED]
 13. SKO - BIP

Informacja dotycząca ochrony danych osobowych

Zgodnie z Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady UE 2016/679 z 27 kwietnia 2016r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) informujemy, że Administratorem podanych przez Panią/Pana danych osobowych jest Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bielsku-Białej.

Informujemy również, że:

- Pani/Pana dane osobowe będą przetwarzane przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c) art. 9 ust. 2 lit. g) i art. 10 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych, w celu realizacji obowiązków wynikających z art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 roku o samorządowych kolegiach odwoławczych i na podstawie art. 6 ust.1 lit. c) w celu archiwizacji dokumentacji.
- W Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Bielsku - Białej powołano Inspektora Ochrony Danych (dane kontaktowe tel.: 33/8123735, adres e-mail: iod-m.piekus@bielsko.sko.gov.pl).
- Pani/ Pana dane osobowe będą przetwarzane przez okres wskazany przepisami prawa.
- Pani/Pana dane osobowe mogą być przekazywane innym odbiorcom na podstawie obowiązujących przepisów prawa oraz na podstawie zawartych umów powierzenia przetwarzania danych osobowych.
- Przysługuje Pani/Panu prawo dostępu do danych osobowych dotyczących Pani/Pana osoby, ich sprostowania lub ograniczenia przetwarzania. Osoba pragnąca wykonania przysługującego jej prawa składa w tym zakresie wniosek do Administratora danych.
- Przysługuje Pani/Panu prawo do złożenia skargi do organu nadzorczego - Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych w (00-193)Warszawie przy ulicy Stawki 2.
- Podanie przez Panią /Pana danych osobowych jest obowiązkowe, wynika z przepisów Kodeksu Postępowania Administracyjnego i Ordynacji Podatkowej. Nie podanie danych osobowych uniemożliwia załatwienie sprawy. Wyjątek stanowią sprawy z zakresu dostępu do informacji publicznej.
- Decyzje dotyczące rozstrzygnięcia spraw w związku z prowadzonym postępowaniem administracyjnym nie będą podejmowane w sposób zautomatyzowany. Administrator nie przewiduje profilowania.
- Administrator danych nie ma zamiaru przekazywać danych osobowych do państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej.